

Boliviafamilien

- ingen kan hjelpe alle, men alle kan hjelpe noen!

Sandnes, 02.12.08

Til alle Boliviafamiliens faddere

God jul og et godt nytt år!

Først av alt...

...skal vi svare på det spørsmålet vi får oftest i disse dager: Nei, det er ikke for sent å sende en julegave til fadderbarnet ditt om du ønsker å gjøre det. Overfør til fadderkonto som vanlig, merk med BFN-nummer og "julegave". Vi sender ekstralister helt opp til uken før jul, så gaven kommer frem i tide selv om ikke pengene skulle gjøre det. Bilde av barnet *med gavene* kommer i neste brev.

Vår rundtur i Bolivia

Vi har ikke tall på alle måtene denne oppgaven er umulig: Verken emosjonelt eller praktisk kan man oppsummere en fire ukers reise på noen sider i et brev. Men vår medreisende fadder Eivind Hammer har gjort et glimrende forsøk, så han skal få innlede:

Det begynte med sommerbrevet fra "brødrene brothers", med reiserute for 4 ukers rundtur i Bolivia. Fristende?? Så absolutt. Melde meg på?? Jeg kjenner de jo ikke. OK da. Er jo pensjonist, har tid til det. Hiv deg på.

Mail til Frode og Øyvind hvor jeg melder min interesse. Svar tilbake, "velkommen ombord". Og så var bekjentskap gjort, som det står i Fjellveisvisen.

Det ble en uforglemmelig tur. Noe klabb og babb med utreisen ble det, men Frode loset oss vel fram, vi nådde det til og med i tide til det som ble mitt første møte med "velkomstkomiteene", på flyplassen i Cochabamba. Og disse (velkomstkomiteene), ble det mer og mer av etter hvert. 21 ganger, på hvert eneste barnehjem og dagsenter ble vi møtt av "frelsen" og en gjeng glade og fornøyde unger, som hadde øvet, antagelig i uker, for å vise oss en enorm taknemlighet for bidraget som kom fra Norge hver måned. Og dette viste de med opptreden i form av dans og kostymer fra det lokale området vi til enhver tid befant oss i.

Men det ble ikke bare "frelsen" og dagsenter. Den alltid tilstedeværende Siw Broman hadde lagt opp

til en reiserute som ikke sto tilbake for de mest proffe reisebyråer. Ytterpunktene var bading blant pirayer i sideelv til Amazonas, 90 m.o.h., og vassing i nysnø på Chacaltaya, 5.300 m.o.h. Og imellom alt dette fikk vi med oss bading i Titicacasjøen, flytur til saltørkenen Salar de Uyuni, gruvevandring i Potosi (skrekk og gru), rafting i jungelen i Chapare, fotballkamp i 4.000 meters høyde mot guttene på Viacha, ("gåfotball" for min del), muséer og parker, glade og fornøyde unger og mye, mye mer. Opplevelsene sto i kø. 4 uker ble i alle fall ikke for lenge.

Hva som gjorde mest inntrykk? I helt tilfeldig rekkefølge:

- 3 år gamle Luciana på Corazon Grande i alt for stor fløyelskjole som jeg måtte brette opp på ermene i ett sett. For en herlig jente.
- Huset som fadderbarnet mitt bodde i. Far og mor m/4 små unger på 20 m2 med jordgolv. Ikke verken vann, vindu, eller varme. En enkel lyspære i taket.
- Reidun og Steinar som "fant" fadderbarnet sitt og gikk inn for å koste utdanning på henne.
- Brødrene Frode og Øyvind som har påtatt seg denne "jobben" som de arvet etter salige Baste.
- Hvor fornøyde folk virket, enda så lite de hadde.
- Marita & Co som "startet" nytt barnehjem i Potosi. (fantastiske ungdommer)
- "Orkesteret" som tok imot oss på Yaurichambi.
- Jobben som "frelsen" og for all del: Siw, gjør i Bolivia. Og en del av ekteparene i "frelsen" som selv bodde på dagsenteret de drev, bodde i kummerlige leiligheter.
- Flere steder som vi besøkte hadde bilde av Baste på veggen.
- Ungen som badet i elven. "Livbelte" var en tom 1,5 l brusflaske i hyssing på hver arm.
- Jubelen hos guttene på Oscar Alm når de så bordtennisbordet og fotballspillet som Gerd hadde kjøpt.
- Anne Margrethe som "kledde opp" fadderbarnet sitt, heller enn å bli med til Titicacasjøen.
- Jenten som dukket opp på hotellet i Santa Cruz. Studerte til petroleumsingeniør sponset av fadder i Boliviafamilien.

Inntrykkene var mange, turen var en kjempeopplevelse, takk for at jeg fikk bli med.

Eivind Hammer

Han skal selv ha så mange slags takk. Det samme skal alle andre faddere og frivillige som var med, og som sammen med Siw, Gloria og Maria (to av våre studerende fadder"barn") bidro sterkt til å gjøre dette til en uforglemmelig tur også for oss. Samt "Frelsen", selvsagt, som stadig stilte opp.

Og travelt var det! Fire uker høres kanskje ut som et hav av tid. Men vi snakker altså nå om 21 barnehjem og dagsentere, spredd over store geografiske avstander. Vi tilbringer mange flere timer i transitt i Bolivia enn på turen til og fra – men så er det da også langt mer spennende enn ett fly over Atlanteren...

Hvordan står det så til med vår familie der borte? Det skal du nå få høre, litt ”fort & gale”, og så skal du etterpå også få vite hvor du vil finne mer utdypende informasjon. Men vi begynner her, og tar det distriktsvis:

Cochabamba

Et flott sted å begynne for enhver som skal besøke Bolivia. Byen ligger på ca. 2.500 meter over havet. Det ikke så høyt at man får problemer med høyden, men høyt nok til at man ikke behøver omstille seg til et dampende fuktig jungelklima. Rett og slett en ypperlig overgang fra norsk høstvær.

Vi skal ikke bruke mye tid på å beskrive velkomstene vi får overalt på vår rundreise, men de er fantastiske. Overalt er det horder av glade barn i fargerike nasjonale drakter som møter oss med dans, sang, klemmer og gaver. Det begynner allerede på flyplassen i Cochabamba, og fortsetter ved hvert eneste barnehjem og dagsenter. Men det blir aldri kjedelig, for det er nye barn, nye drakter, nye danser, ny musikk. Det eneste som blir gammelt er talene som Øyvind og jeg må holde – vi må minne oss selv på at selv om vi (og våre ”stakkars” medreisende) må høre eller fremføre varianter av det samme minst 20 ganger, så er det alltid nytt for de vi møter. Og de setter tydelig pris på det!

Men nå litt om stedene vi besøkte. Først på programmet sto pikehjemmet **Evangelina Booth**, stedet hvor det hele begynte når Papa Baste fant sin Naida i 1981. Major Vargas har fortsatt en myndig hånd om stedet, men – er det mulig? – hun har visst myknet litt med årene. Effektivt og veldrevet har hun jo alltid sørget for at det har vært, men tonen var lettere og smilene satt løsere nå. Våre utsendte små ”spioner”, de frivillige som har jobbet der, har kunnet melde om det samme. Tenke seg til!

Resultatet er også meget bra: En herlig, livlig, kontaktsøkende bølging med jenter. Vi fulgte selvsagt opp tradisjonen med å ta dem med – lasset i to smekkkulle busser – til Taquiñaparken. Der bød de på underholding, alt fra dans og fløytespill til moderne sportsgymnastikk, og vi på is og brus. Stor kos til langt på kveld!

Neste dag var det **Catalina Booth** som sto for tur. Dette er et stort dagsenter med alt fra barnehagebarn til tenåringer. Dette var ett av mange steder hvor vi egentlig bare kan rapportere at alt ser ut til å stå bra til. De har holdt på i mange år og tingene har ”satt seg”, noe vi ikke ser negativt på i denne sammenheng. Et møte med en jente som ble hjerneskadet som en følge av hjernehinnebetennelse var sterkt. Hun er nå voksen, men har gjennom hele oppveksten blitt støttet gjennom Boliviafamilien. En traust nordmann kan fort bli litt keitete i en sånn situasjon. Men det setter sine spor...

Ettermiddagen og kvelden tilbrakte vi med unger og betjening ved pikehjemmet **Corazon Grande Casa Baste Fanebust**. Først med fin fest og flotte taler av høye herrer og pene damer, og så senere i fri dressur med barna. Frode har et av sine egne fadderbarn her, og fikk virkelig kontakt denne gangen. En herlig opplevelse – det skulle vært alle forunt å få møte sitt fadderbarn en gang i livet!

For øvrig er det helt klart at Corazon Grande har blitt akkurat det utstillingsvinduet vi ønsket det skulle være. Siw og Carla har virkelig skapt et hjem for barna, ikke bare et barnehjem. Her har både de og vi et sted å være stolte av.

Parotani er et dagsenter i en støvete landsby ved samme navn som ligger noen mil utenfor Cochabamba. Her var det enkle kår, og vi ble raskt enige om en del småprosjekter for kjøkken og spisesal som kan løfte stedet. Men både barna og offiserene fra Frelsesarméen ga et godt inntrykk.

Oppturen fortsatte på dagsenteret **Ushpa Ushpa**. Her hadde mødre og fedre kommet i morgentimene og gjort seg stor flid med å pynte til fest. Den lokale borgermesteren var også på plass, holdt tale og ikke minst hadde vi en interessant diskusjon i etterkant. Alle faddere ble også utkommandert i dans, og ga jernet så støvskyen sto rundt oss.

Vi har lært oss at øvrigheter til stede gjerne betyr at man har et ønske å komme med. Slik var det også her. Dette er et ekspansjonsområde hvor en befolkning på 5.000 raskt har økt til det tredobbelte. Det betyr også større behov for våre "tjenester", og derav et ønske om å bygge ut senteret med nye bygg og blant annet flere klasserom. Budsjettet for dette var 38.000 dollar, hvorav man med stolthet kunne opplyse at de første 3 allerede var på plass...

La Roca ligger like ved, og var det prosjektet vi påtok oss å skaffe faddere til ved forrige rundreise i 2006. Det gikk jo over all forventning, og minst det samme kan man si om utviklingen siden! Det var rett og slett fantastisk å se hva det newzealandske paret Hastings hadde fått til. Et lite bygg har blitt utvidet minst en tregang og flott oppgradert for en rimelig penge, personalet har fått god opplæring og "alt" er så til de grader på plass – til og med en PC-lab som vi fikk æren av å åpne. Vi ble mektig imponert over det vi her så.

Det samme kan vi ikke si om dassene ved **Huayra Khasa**, som etter utbygging på nabotomten hadde fått oppadgående avløp med høyst usanitært resultat. Dette var i og for seg ikke noe "Frelsen" hadde skyld i, men resultatet var like fullt deres, vårt og barnas problem. Den yngre bror Fanebust, som ikke engang kan se en hybelkanin uten å få fullstendig spader, holdt her en høyst betimelig skolerett for ledelsen. Resultatet kom raskt, og et prosjekt for å fikse toalettene allerede unnagjort. Bortsett fra dette var også dette senteret en positiv opplevelse, og vår frivillige som jobber der for tiden gir gode tilbakemeldinger.

Siste stopp i Cochabamba var guttehemmet **Oscar Ahlm**. Den nye offiseren der er utdannet psykolog og notorisk kjent for to ting: Dyktighet og å konsekvent å gå sine egne veier. Vi så spor av begge deler, men likte så absolutt retningen. Nødvendig vedlikehold og oppgradering er grepet fatt i, nye dusjer og klasserom på plass (et av våre mange prosjekter siden sist), og ikke minst en flott ny PC-lab og et syverksted. I tillegg hadde guttene fått ansvar for en liten "farm" med blant annet høns og noen gresselig stygge kalkuner som ikke vil få oppleve julen. Noen av våre faddere har også sponset yrkesrettede kurs for de eldre guttene; de som hadde gått søm tross opp høyst profesjonelle jeans og skjorter de selv hadde laget, og de som hadde gått kokkekurs sto på glimrende vis for serveringen etterpå – kaker, middag og dessert (i den rekkefølgen).

Vår fadder Gerd, 74 år ung og med på hele turen, har Bolivia i sitt hjerte og et eget kammer for Oscar Ahlm og guttene der. Av egne og innsamlede midler ga hun et bordtennisbord, et tilsvarende stort fotballspill, samt bøker og CD'er med oppslagsverk. Jubelen sto i taket, både når gavene ble avduket og når "Frelsen" i etterkant knuste Boliviafamilien i fotballspillet...

La Paz og Altiplano

Norge skryter på seg å være et fjelland. Hva skal man da si om Bolivia, hvor man lander på verdens høyeste kommersielle flyplass – og verdens lengste flystripe – nærmere 1.500 meter *høyere enn Galdhøpiggen*, og finner at nærmere to millioner mennesker bor der oppe? I tillegg er det kanskje det eneste stedet i verden hvor man kan rusle opp til 5.300 meters høyde – og vi gjorde det, helt til topp på Chacaltayafjellet. Her oppe mister man pusten av minst to årsaker: Høyden og utsikten!

Vi har tre dagsentere i selve La Paz. Det første er faktisk mer en barnehage. Den heter **Refugio del Amor**, og er et herlig sted å besøke med en mengde søte småtroll. Her blir ikke ungene så lenge, og

derfor har vi ikke faddere her. I stedet blir driften sikret gjennom andre sponsorer, og da i all hovedsak Sjøboden pub i Mandal. Tenk det: Tips fra ølhunder i Mandal driver en barnehage i Bolivia! Man kan ikke dikte opp slikt: Det skjer kun i virkeligheten...

El Tejar og **Achachicala** er store og godt innarbeidede dagsentere. Her fikk vi et støtt og stødig inntrykk, denne gang som sist. På sistnevnte sted var det et varmt gjensyn med kokka, som fortsatt stråler i glede over kjøkkenet som Boliviafamilien ga for mange år siden. Og hun vokter det godt, det var tydelig!

Ute på Altiplano besøkte vi først guttehemmet **Viacha**. Her har man lenge hatt utfordringer, og vi hadde sant å si forberedt oss på en liten nedtur. Slik ble det slett ikke, tvert imot! Riktignok hadde man på eget initiativ nylig byttet ut ledelsen, så helt på skinner har det ikke gått siden sist. Men det nye personalet gjorde et meget godt inntrykk, og tilbakemeldingen fra guttene selv var positiv og god.

Her var det vår fadder Anne Margrethe som tok grep med gaver og snop til alle. Da ble det fest – med guttenes lærere som musikanter!

Dagsenteret **Tiahuanacu** ligger i en liten by med samme navn, og er oppkalt etter en gammel indianerkultur fra tiden lenge før både Aymaraindianerne og inkaene, faktisk helt tilbake til 1500 år før vår tidsregning. Her pågår det store utgravninger, og de gamle palassene som dukker opp er imponerende, både når det gjelder størrelse, utforming og den kunnskap, blant annet om astronomi, som ligger bak. Her eksisterte altså en avansert sivilisasjon på et tidspunkt hvor man i Norge levde i små nomadiske grupper av jegere og sankere, og lenge før grekerne begynte å eksperimentere med styreformer som senere skulle gi grunnlag for våre demokratier. En underlig tanke, når man ser hvor vi og Bolivia står i dag...

Selve dagsenteret har hatt samme ledelse i åtte år eller så, og virker å fungere godt. Siden sist har de gjennomført noen prosjekter som vi har finansiert; en ny spisesal, toaletter og sikring av en trapp. Alt dette så meget bra ut.

Langs en lang grusvei som var i en slik stand at vår stakkars kassevogn bokstavelig talt ble ristet fra hverandre fant vi dagsenteret **Lacaya**. Her ute er det neppe stort utvalg i underholdning, for hele storfamilien dukket opp for å hilse på besøket. Alt som blir sagt må oversettes i en tregang, fra norsk til spansk til aymara og tilbake igjen. Vi bys på et imponerende utvalg frysetørkede poteter ispedd litt fisk og annet småsnacks. De mest eventyrlystne av oss våger faktisk å smake litt på dette, noe som nok er en større risikosport enn både raftingen, gruvevandringen og rapelleringen vi ellers forsøkte oss på. Men stemningen er høy, dansene lange for den som ikke finner luft 4.000 meter over havet, og opplevelsen definitivt unik!

Sist vi var her gikk mange av barna i ”sko” laget av bildekk, og en fadder tok initiativ til et lite prosjekt på dette. Det viste tydelig igjen, for nå så alle ut til å være godt skodd!

Ved **Yaurichambi** møtte ”de eldre” oss, i form av et fløytespillende orkester i fargerike klær og med en halvannen meters busk på hodet. Vi kan altså trygt si at vi her er i en fremmed kultur! Vi fikk bare et kort opphold her – akkurat nok til å klippe snor og innvie et nytt bygg med toaletter som Øyvind akkurat den dagen hadde stort behov for. Vi syntes kanskje også at underholdningen i form av dans, musikk og taler var i snaueste laget.

Hva som hastet ble fort klart når vi kom innenfor murene på det andre senteret som ligger like ved, **Corquemaya**. Her hadde man til vår store overraskelse samlet barn og ansatte fra samtlige av sentrene i La Paz og Altiplano! Hundrevis av barn hadde altså blitt busset på kryss og tvers for dette

gjensynet. Dette ble et virkelig høydepunkt, og et gledelig gjensyn med mange vi trodde vi ikke skulle få sett igjen på to år.

Driftsmessig ser det bra ut ved samtlige av disse sentrene. Vi fikk presentert en del idéer til mindre prosjekter underveis, mange av disse av en slik størrelse at vi straks kunne si ja, og kom selvsagt også selv med en del innspill ut fra det vi så.

Sucre

”La ciudad blanca”. Den hvite by. Vakkere steder finnes ikke i Bolivia, og den står seg meget godt i en hvilken som helst annen målestokk også. En perle i gammel spansk kolonistil, minst like flott som noe sted i Spania, men uten alle turistene og til en femtedel av prisen. Formelt er det også Bolivias hovedstad, men i praksis har La Paz overtatt den rollen.

Ved besøk på våre to dagsenter, **Pokonas** og **Batallon Colorados**, merker man fort at folk her har et helt annet lynne enn i La Paz og særlig på Altiplano. Vi har ingen slike kontraster i Norge, men det nærmeste måtte vel være en traust jærbu versus en sprelsk sunnmøring. Vennligheten og gjestfriheten er like stor begge steder, men den gir seg temmelig forskjellige utslag. Det er futt og fart her i ”lavlandet” på rundt 2.500 meter over havet... Annen musikk også, og andre drakter og danser. Dessuten en annen politikk: Her kan ikke presidenten sette sin fot. Faktisk gjelder det flere av Bolivias regioner. Heldigvis vet han det selv også, og utfordrer ikke. Men et tankekors er det jo.

Igjen er vi meget godt fornøyd med det vi ser på dagsenterne. Og det er ikke bare slik at vi ser det de vil vise og lar oss blende av fasaden. På hvert sted ber vi om en omvisning, og stikker gjerne hodet inn der hvor det ikke er ventet. Dessuten kommer storebrors spansk kunnskap godt til nytte når barn ”intervjues” utenfor ledelsens hørevidde...

Potosi

Det nye prosjektet vårt her kommer vi tilbake til. Her skal bare nevnes at ved dagsenteret **Maria Cristina** var alt ved det kjente. Litt lite og trangt er det, men man virker så absolutt å få jobben gjort på en god måte.

Tarija

Endelig! Denne byen og vårt dagsenter der unnslopp oss ved de to foregående anledninger, sist på grunn av en konkurs i flyselskapet, og har dermed ikke sett snurten verken av en Fanebusto eller fadder siden 2001! Det var nære på også denne gang, med kansellerte flygninger og trøbbel en masse. Ankomst klokken fire på ettermiddagen ble til tre på natten. Men vi kom fram!

Og godt var det, for besøk var tydelig etterlengtet. Aldri har vi opplevd flere takketalere: Det virket en stund som om hvert eneste barn ville opp på podiet, holde i mikrofonen og si noen ofte svært så velvalgte ord. Treåringer så vel som tenåringer. Vi ble sjarmert i senk...

Selve senteret var også en positiv opplevelse. Stort nok for oppgaven, med det som skulle til, og ikke minst stødig ledet av erfarne offiserer som tidligere også har ledet ”Frelsens” virksomhet i Bolivia. Her hadde man ”stålkontroll” på hvem som var hvem, hvor ethvert barn bodde og hvordan familieforholdene var. Tonen mellom barna og ledelsen virket også å være meget bra.

Byen Tarija var også et sjarmerende bekjentskap. Ikke så ulikt Sucre, om ikke fullt så vakkert. Nærheten til Argentina er påtakelig (mange foreldre har reist dit for å jobbe). Det er også senteret for

boliviansk vinproduksjon, og vi besøkte en flott vingård med prøvesmaking på programmet. Man lager faktisk meget gode viner i Bolivia, fullt på høyde med for eksempel chilenske viner som man får kjøpt her hjemme. Men eksport er både dyrt og komplisert fra et land uten kystlinje, så det meste konsumeres dessverre innenlands.

Santa Cruz

Temperaturen stiger, og i det hele tatt er det mye som er annerledes her nede i lavlandet. Man får inntrykket av en helt vanlig storby som kunne vært hvor som helst i verden. Riktig rik og flott ser den også ut – dette er selve senteret for gassproduksjonen – men det bildet blekner fort når man begir seg inn i utkantens store slumområder. Og det er her man vil finne vårt dagsenter og barnehage, **Primero de Mayo**.

Både utseende og lynne er også annerledes. Dette er som Brasil, med futt og fart og rytmer og farger som gir inntrykk av liv og røre. Alt dette mens vi nordmenn drypper av svette bare av å sitte stille...

Dagsenteret fungerer fint, men hadde kommet i den underlige situasjon at de lokale myndigheter nå ville ha tilbake de møblene man hadde hatt på lån i sikkert ti år! Hva som blir resultatet her vet vi ikke helt ennå, men det er uansett ikke snakk om noe stort prosjekt å erstatte disse mildt sagt velbrukte bord og stoler med noe nytt. Det vil vi straks gjøre om det blir nødvendig.

Oppsummering fra våre dagsentere og barnehjem

Her skal vi først banke i bordet, snu oss tre ganger og spytte over venstre skulder. Hovmod står for fall, osv. Men det er en kjensgjerning at hele vår lange rundtur denne gangen var en svært oppløftende opplevelse og faktisk godt over forventning.

Det er ikke det at alt er like fantastisk. Tvert imot, skal vi legge norsk standard til grunn finnes det noe å utsette på nær sagt ethvert sted, og slik sett alltid et betydelig forbedringspotensiale. Men det fungerer, og det fungerer *godt*. Dessuten er det framdrift: Vi fikk se en rekke eksempler på at prosjekter vi har finansiert har blitt gjennomført på en god måte og kommet til nytte som forutsatt. Og ikke minst viktig for våre givere: Vi så ikke feilskjær av den typen som enkelte kanskje litt overambisiøse tiltak tidligere noen ganger har resultert i. Så selv om vi alltid vil ha mye å gripe fatt i, er det herlig å få bekreftet så til de grader at *det nytter*, alt dette vi gjør sammen!

Prosjekter gjennomført i 2008

Som alltid minner vi om at fadderpengene kun går til drift av barnehjem og dagsentere. Prosjektene gjennomfører vi med ekstra bidrag. Faddere er med også her, men i tillegg kommer bedrifter. Blant disse er EB Marine og ConocoPhillips, hvor sistnevnte blant annet dekker kopiering og utsendelse av dette brevet. Dessuten en rekke skoler, blant dem Forus videregående, Røldal skole, Teinå skole – og nå har vi nylig fått den gledelige beskjed at også Nannestad videregående skole vil begynne å støtte oss. Det gjør også studentgruppen "Verdi" i Trondheim, og i den motsatte enden av utdannelsesskalaen blant annet Bamsebu og Taremareby barnehager. (NB! Dette er tatt fra minnet og representerer ikke alle, så bli nå ikke snurt om ikke akkurat din organisasjon er nevnt!)

Her kommer et utvalg slike prosjekter (alle finansiert, de fleste fullført, noen under utførelse):

- En minibuss (plass til 16) for transport av ungene ved Parotani
- Dusjer, toaletter, PC-lab og et lite bibliotek ved Corquemaya
- Dusjer, toaletter og PC-lab ved Oscar Ahlm
- Septiktank ved Yaurichambi

- Bygging av mur rundt Ushpa Ushpa (dessverre en nødvendighet i Bolivia...)
- Ovn og komfyr ved Primero de Mayo
- Ovn, komfyr og kjøkkenutrustning ved Parotani
- Fryser til Pokonas
- Graving og legging av nye avløp for kloakk ved Huayra Khasa
- Komfyr til Huayra Khasa
- Fryser til Ushpa Ushpa
- Varmtvann, ovn, stoler og bord til Batallon Colorados
- Kjøleskap til Oscar Ahlm

Her er det verdt å nevne at ovner, kjøleskap, fryser og komfyrer selvsagt er av typen beregnet på storhusholdning og passende for de som skal betjene 20 – 60 barn, og ikke småplukk av den typen vi alle har hjemme.

Våre store prosjekter

Det nye barnehjemmet i Potosi

Det var i julebrevet i fjor vi lanserte dette prosjektet. Det vil si: To av våre unge frivillige hjelpere i Bolivia, Linn Hansen og Marita Bjerga lanserte det, og vi sa at vi gladelig skulle være med på laget.

Nå er byggingen i gang! Høyt oppe i åsen over Potosi, med utsikt over både byen og fjellet Cerro Rico, på det som må være cirka 4.200 meters høyde – der ligger tomten som vi har blitt skjenket av Potosi kommune. I prosessen har vi visst blitt riktig så gode buddies med byens borgermester, som vi møtte både i 2006 og i år. Straks det er sagt skal vi legge til at vi godt vet når vi blir brukt som gallionsfigurer, og også gladelig aksepterer det for slik en god sak. Det er ”Frelsen”, og da særlig distriktssjef Eliseo Flores, som har bearbeidet myndighetene ikke bare til å gi oss en tomt, men til å bytte den i en bedre enn den første vi fikk...

Slik gikk det altså til at vi nå stor der oppe under himmelens tak, i regn og blest, og høytidelig erklærte byggingen av vårt nye barnehjem igangsatt. Linn måtte dessverre være hjemme i Norge på grunn av eksamener, men en vettskremt Marita fant plutselig ut at hun sto som taler i programmet. Det gikk aldeles utmerket. Etter at både den ene og andre dignitær fra både Frelsesarmé, myndigheter og Boliviafamilien hadde fått sagt sitt var det også Marita som fikk nedlegge den første grunnsteinen, hvorpå de to blad Fanebust la ned nummer to og tre.

Hva er det så vi er i gang med? Et barnehjem for 48 gutter og jenter. Behovet i Potosi er stort: Foruten de vanlige problemene med foreldre som reiser bort for å finne arbeide, fedre som stikker av og mødre som må gi tapt, så har Potosi høy dødelighet blant mennene på grunn av gruvearbeidet som er grunnlaget for hele byen, nå som gjennom de siste 500 år. Fortsatt har cirka 12.000 menn sitt arbeide inne i Cerro Ricos gruveganger. Og at de er livsfarlige, det har vi konstatert ved selvsyn etter å ha virret rundt dypt der inne i tre timer. Vi var sjeleglade for å se lyset igjen, og kan ikke forestille oss hvordan det må være å slite der inne i støv og mørke, 12 timer til dagen, år etter år...

I året som har gått har Marita og Linn gjort en imponerende jobb med å skaffe penger til prosjektet. De første 35.000 dollars er på plass, hvilket etter dagens kurs er ca. 250.000 kroner! Nå er også deres gamle skole, Forus videregående, innrullert som bidragsyter spesifikt til dette prosjektet. Det vil hjelpe kraftig på. Men fortsatt har vi en jobb å gjøre, og dette er vårt hovedprosjekt for det kommende året.

Prosjektkonto for dette nye barnehjemmet er 6340.05.25511. Vi sier ikke mer, bortsett fra...takk!!!

Corazon Grande Casa Baste Fanebust

Tiden er inne! Siden den fantastiske dagen vi åpnet hjemmet i 2006 har vår turbodrevne hjelpemotor Hans Olav "Soaf" Meland snakket om byggetrinn 2. Siw og Carla ville gjerne få litt tid på seg til å få det hele til å fungere som ønsket. Det har de klart, og nå har de selv ytret ønske om at arbeidet skal komme i gang.

Vi snakker da om et tilbygg – "Edificio Meland" eller "Casa Soaf" alt etter hvor formelle vi skal være – for 13 nye jenter. Altså en dobling av kapasiteten. I tillegg til soverom behøves da dusjer, toalett og et "klasserom" hvor man kan gjøre leksene.

Konto for Corazon Grande Casa Baste Fanebust er 3201.29.46707. Og NB! Vi har også noen flotte kalendere igjen å selge til inntekt for dette. Pris er kr 150 (eller det man ønsker å gi over dette...) inklusive porto.

Dagsenteret Ushpa Ushpa

Vi er alltid forberedt på snikangrep fra Frelsesarméen, og derfor ikke direkte sjokkert når sjefen for distrikt Cochabamba, Sixto Ali, presenterte oss for en flott modell av hvordan man så for seg "nye" Ushpa Ushpa. Det er flere årsaker til at en fornyelse er nødvendig her. Én er at befolkningen i området har ekspandert kraftig, slik at behovet nå med god margin overstiger kapasiteten. En annen er at man gjorde en temmelig dårlig jobb når dagens bygg ble satt opp (don't look at us...long time ago!). Det har fuktskader, lekker i taket og begynner generelt å bli temmelig ulekkert. Det kunne man nok fikset, men et tredje problem er at armeringen er for svak og dårlig til å bære en 2. etasje.

Som nevnt tidligere er totalbudsjettet 38.000 dollar (ca kr 267.000). 3 av disse hadde man allerede skaffet fra andre kilder, så da gjenstår jo "bare" 35.000...

Vi sa som sant er at strikken allerede er strukket så det holder med barnehjemmet i Potosi og våre planer for Corazon Grande Casa Baste Fanebust. Men 10.000 dollar skal vi klare i første omgang, så øker vi på om nødvendig når vi har sikkerhet for at de to førstnevnte prosjektene er i boks.

...og enda mer?

Det er vi som må si stopp, for behovene vil ingen enda ta. Her er et eksempel på det: I Beni-distriktet og byen Trinidad har storflom ødelagt tusenvis av hjem tatt fra mange fattige det lille de hadde. Her er flere organisasjoner inne med nødhjelp, og blant annet er store husbyggingsprosjekter i gang. Men det virker ikke som om noen har tenkt noe videre på barna i denne situasjonen.

Et dagsenter her i utkanten av Amazonasjungelen, hvor elvene er veier (og ikke sjelden motsatt) hadde derfor absolutt vært på sin plass. Det har "Frelsen" sett, og begynt planleggingen. En stor og passende tomt er funnet. Men prisen er 15.000 dollar, og det har man slett ikke. Derfor har man mulige sponsorer til selve byggingen dersom tomten var på plass. Derfor kommer man til oss...

Per i dag har vi ikke anledning til å besørge dette. Det er noe vi svært gjerne ville ha gjennomført, men virkeligheten setter sine begrensninger. Forhåpentligvis vil det ikke være for sent å komme tilbake til det når de øvrige prosjekter er på plass.

Fremdrift

Marita, Linn og Forus videregående er våre partnere i jobben med å få finansiert Potosi. Hans Olav Meland og Teinå skole (hvor hans kone Gro er rektor) er våre partnere for Casa Bastes byggetrinn 2. Og for prosjektet på Ushpa Ushpa er vi glade for å ha fått med en ny partner: Nannestad videregående skole. Vi har flere gode hjelpere der, og da ikke minst vår entusiastiske fadder Anne Margrethe Langerud, som har vært med på de to siste fadderturene.

Dette betyr på ingen måte at de er eneansvarlige for å skaffe de nødvendige midler. Det ansvaret er vårt, og ”vi” er Boliviafamilien. Men det betyr at vi vil samarbeide nært med disse om å nå våre felles mål. Vi er fantastisk heldige og takknemlige for å ha slike ildsjeler å dele arbeidet med – det er til enorm hjelp. Boliviafamilien er ikke to Fanebustere: Den består av snart åtte hundre faddere, en rekke ildsjeler og mange store og små bidragsytere!

Vårt håp er at barnehjemmet i Potosi, trinn to ved Casa Baste og det nye bygget ved Ushpa Ushpa skal stå klare til bruk neste høst. Om det er oppnåelig er for tidlig å si og heller ikke helt opp til oss. Det som er sikkert er at det kun kan skje dersom vi sørger for at det er penger å bygge for...

Nye nettsider, ny blogg!

Vår nettside på **Boliviafamilien.org** fremstår nå som helt ny både i design og innhold. Dessuten finner du nå også en **blogg** der. Vi har gjort det samme på engelsk på **TheBoliviaFamily.org**. Gjennom bloggen vil vi kontinuerlig holde dere orientert om det som skjer: Fremdrift i prosjekter, bilder fra våre reiser, nyheter fra hjem og dagsentere, innlegg fra Siw, frivillige, sponsorer, faddere etc. Selvsagt kan dere også nå oss via nettsidene, og vi ønsker også at flest mulig faddere sørger for at vi har en epostadresse dere kan nås på.

Da er det på tide å runde av for denne gang. Det har vært en liten reise, dette brevet også. Nå vil vi bare ønske dere alle en herlig, avslappende juletid – om mulig fritt for kjas og mas, men i familiens eller gode venners lag.

Vi forlater deg for denne gang med en tanke. Kanskje er det slik at det når alt kommer til alt finnes to typer mennesker som lett kan eksemplifiseres ved en rasteplass i skogen. Vi har de som lar søpla si ligge igjen. Og vi har de som passer på å få med seg alt sitt, og som kanskje i tillegg tar med seg noe av det de andre har lagt igjen. Ikke fordi noen sier de skal gjøre det, ikke fordi de får betalt for det, ikke fordi de er noen prektige, fantastiske mennesker. Men bare fordi det er det rette å gjøre.

Kanskje det er hele poenget. Ikke å redde verden, ikke å fikse alt. **Men å forlate stedet litt bedre enn du fant det.**

Det er noe alle kan gjøre, av egen fri vilje. Vi liker den tanken.

Vennlig hilsen
Boliviafamilien Norge

Frode Fanebust
Frode og Øyvind Fanebust

- ingen kan hjelpe alle, men alle kan hjelpe noen!